

se je ob sosednji vasi postavilo in se je imelo v kratkem blagosloviti). Volja njegova je že izpolnjena.

Pogreb njegov, dasiravno priprost, je bil kaj lep. Šolski otroci, četudi ni bil še njih sovrstnik, so se nekateri prav bridko solzili za njim, ko so zvedeli za njegovo smrt. Pogrešajo ga pa še sedaj.

Tako-le umira nedolžnost. Otročički! Ostanite vedno dobri in pobožni, pa hode tudi za vas smrtna ura vesela in radostna, plačilo pa večno in nevenljivo med angeljčki v svetem rajju!

Mali Franček nam pa z onega sveta sedaj tako-le kliče:

Oče, mati, brata, sestri in vi učenčki mali, ne tugujte za menoj!

Sam mlad se ločil od svetá,
Da prosil bom za vas Bogá.

Venceljnov.

Angelica.

»**P**ridi nevesta Kristusova in sprejmi krono večne slave!« Tako je povabil prečisti Ženin vseh devic sv. Angelo, ustanoviteljico uršulink, k sebi — tje, kjer je življenje neminljivo. Že se veseli tam gori 356 let in uživa, česar še človeško oko ni videlo, uho ne slišalo in srce ne občutilo. Nesebična ljubezen pa želi, da so tudi drugi deležni njene sreče. Ta sveta ljubezen se očitno kaže pri blaženi materi sv. Angeli. Ona presaja neprenehoma nežne cvetke iz zemeljskih cvetličnjakov, iz učilnic svojih duhovnih hčerá, blagih uršulink, v vrtec Božji, kjer jih goji nebeški Vrtnar sam.

Med drugimi cvetkami, katere so bile zadnji čas presajene v sveti raj, bila je tudi mala osemletna deklica Angelica, katera je kakor duhteča vijolica tiho v samotnem kraju svojega bivališča razširjala vonjavo svoje miline v daljni otroški krog. Angelica je bila radi svoje ljubeznivosti zares priljubljena svojim součenkam, s katerimi je obiskovala tretji razred uršulinske šole v

Ljubljani; ljuba pa je bila tudi učiteljicam, skrbnim starišem in svoji dobri sestrici Malki. Nad vse draga in mila pa je bila gotovo Bogu.

Takoj, ko so se začele razvijati v nji duševne zmožnosti, že je pokazala posebno nadarjenost. V vsem svojem obnašanju je bila vzor svojim malim tovarišicam, zlasti vzgledno je izpolnjevala četrto božjo zapoved, ki ukazuje, da spoštujemo stariše in predstojnike. Zelo ji je bilo hudo, ko je zapazila, da katera njenih součenk žali učiteljico. To svojo žalost je razodela tudi svojemu blagemu ateju vselej, kadar se je kaj takega pripetilo v šoli. — Kdo zna še le, kako veselje je bila svojim starišem! Na migljeje jih je ubogala, slehrno željo jim je spolnila. Nikdar ni zaslužila kazni. — Mala Angelica je pa tudi prav lepo in rada molila. Stariši so ji zato ukazali, naj moli sv. rožni venec glasno naprej. Njena pobožnost je tudi druge vnemala za dobro in lepo molitev. S svojo ljubo sestrico Malko se je skušala pri učenju in v opravljanju molitve in drugih verskih vaj.

Komaj se je pa pri Angelici začelo razvijati cvetje prelepih čednostij, približali so se že tudi zadnji dnevi njenega lepega, nedolžnega življenja. Zadnji teden se je še prav vestno in skrbno pripravljala za sveto birmo, katero je prejela binkoštno nedeljo. Kmalu po sv. birmi nevarno zboli. Dan pred smrtjo je še pripovedovala vsa vesela svoji mamici, kaj se ji je sanjalo po noči. »Mama, veste«, dejala je, »nekdo je spletal pri meni prelep venec iz ljubih mi duhtečih šmarnic. Ko ga je dopletel, položil mi ga je na glavo.« Kdo je bil to? Bila je gotovo sveta Angela, ki je hotela na svoj godovni dan imeti Angelico pri sebi, tam v zalem rajskem vrtu. — Angelica je 27. maja, tri dni pred svojim godovnim dnem, mirno ko angeljček v Gospodu zaspala; njena čista dušica se je preselila k svoji angeljski patroni in diči sedaj nebeški vrt.

S. B.

